

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Cdo/132/2019
Identifikačné číslo spisu: 8114218420
Dátum vydania rozhodnutia: 28.04.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Gabriela Klenková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:8114218420.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu H. D., trvale bytom v L. L., V. R. XX, zastúpeného JUDr. Renátou Matejovou, advokátkou v Banskej Bystrici, Ul. Československej armády 25, proti žalovanej Plzeňský Prazdroj Slovensko, a. s., so sídlom vo Veľkom Šariši, Pivovarská 9, IČO: 31 648 479, zastúpenej spoločnosťou JUDr. Lucia Jurgová advokátka s. r. o., so sídlom v Poproči, Slniečná 33, IČO: 47 236 884, o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru, vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 29Cpr/5/2014, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 8CoPr/5/2018 z 21. januára 2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca je p o v i n ý zaplatiť žalovanej náhradu trov dovolacieho konania o výške, ktorej rozhodne súd prvej inštancie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 29Cpr/5/2014-344 zo dňa 10. októbra 2018 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal určenia, že okamžité skončenie pracovného pomeru uplatnené žalovanou voči žalobcovi 2. mája 2014 je neplatné; Žalovanej priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Právne vec odôvodnil aplikáciou ustanovení § 74, § 77 a § 79 Zákonníka práce (zákona č. 311/2001 Z. z. v znení neskorších predpisov) a na základe výsledkov vykonaného dokazovania ustálil, že pri posudzovaní dôvodnosti žaloby vychádzal z toho, že rozhodujúci skutkový stav tvrdený stranami nebol sporný, vyplynul z predložených listinných dôkazov. Žalobca bol zamestnaný u žalovanej na základe pracovnej zmluvy z 30. novembra 2007, v zmysle ktorej bol pracovný pomer dohodnutý na dobu určitú do 30. novembra 2008 na pozícii obchodného zástupcu. Dňa 29. januára 2008 bola medzi žalovanou ako zamestnávateľom a žalobcom ako zamestnancom uzatvorená dohoda o zmene pracovnej zmluvy s účinnosťou od 1. februára 2008 s tým, že pracovný pomer bol dohodnutý na dobu neurčitú, pričom ostatné podmienky dohodnuté v pracovnej zmluve ostali nezmenené. Žalobcovi zo strany žalovanej bola 2. mája 2014 doručená písomnosť označená ako „Okamžité skončenie pracovného pomeru v zmysle §

68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce“, odôvodnená tým, že žalovaná ako zamestnávateľ žalobcu (pri realizácii kontroly nad dodržiavaním stanovených postupov pri nakladaní s citlivými informáciami zamestnávateľa) zistila, že žalobca 18. marca 2014 od L. E. Y. (zamestnanca žalovanej) obdržal e-mailovú správu s citlivými údajmi vrátane prílohy obsahujúcej dôverný dokument zamestnávateľa. Túto emailovú správu 19. marca 2014 žalobca zaslal na neznámu e-mailovú adresu s označením a@b.c (emailová adresa zamestnanca konkurenčného subjektu). Listom z 2. mája 2014 žalobca oznámil žalovanej, že s okamžitým skončením pracovného pomeru nesúhlasí, nakoľko si nie je vedomý, že by hrubo porušil pracovnú disciplínu a žiadal o pridelenie práce dňom 5. mája 2014. Na tento list žalovaná žalobcovi odpovedala listom zo 6. mája 2014, v ktorom uviedla, že považuje pracovný pomer žalobcu za skončený. O prerokovanie a udelenie súhlasu s okamžitým skončením pracovného pomeru žalovaná požiadala odborovú organizáciu 25. apríla 2014, ktorá toto prerokovala 28. apríla 2014. Taktiež nebol sporný ani skutok považovaný žalovanou za závažné porušenie pracovnej disciplíny zamestnanca, a to porušenie povinnosti zachovávanía mlčanlivosti o všetkých skutočnostiach, o ktorých sa dozvedel pri plnení svojich pracovných povinností (s poukazom na článok VII. bodu 7.5. pracovnej zmluvy, smernicu zásad správneho používania informačných systémov a pracovný poriadok). Sporné bolo, či daný skutok možno považovať za závažné porušenie pracovnej disciplíny, odôvodňujúce okamžité skončenie pracovného pomeru. Vychádzajúc zo záveru odvolacieho súdu, týkajúceho sa posúdenia intenzity porušenia pracovnej disciplíny, s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania súd prvej inštancie dospel k záveru, že skutok žalobcu možno považovať za závažné porušenie pracovnej disciplíny odôvodňujúce okamžité skončenie pracovného pomeru. Pri posúdení intenzity porušenia pracovnej disciplíny prihliadol na konkrétne okolnosti prípadu, osobu zamestnanca, doterajší postoj k plneniu pracovných povinností, spôsob a intenzitu porušenia konkrétnych pracovných povinností situáciu, v ktorej došlo k porušeniu pracovnej disciplíny, dôsledky porušenia pre zamestnávateľa, a teda či konanie bolo spôsobilé privodiť zamestnávateľovi škodu. Žalobca sa k pochybeniu - k porušeniu povinnosti zachovávať mlčanlivosť o všetkých skutočnostiach, o ktorých sa dozvedel v súvislosti s plnením pracovných povinností priznal. Zo strany žalovanej v priebehu trvania pracovného pomeru žalobca nebol nikdy sankcionovaný, k plneniu pracovných povinností pristupoval zodpovedne a v rámci hodnotenia patril k tým úspešnejším zamestnancom. Žalobca e-mailovú správu vrátane prílohy obsahujúcej dôverný dokument zamestnávateľa zaslal na e-mailovú adresu zamestnanca konkurenčného subjektu. Z vyjadrenia zamestnancov žalovanej vyplynulo, že išlo o informácie obchodnej stratégie spoločnosti žalovanej, ktoré zamestnanci neboli oprávnení sprístupňovať, nakoľko v konečnom dôsledku mohli spôsobiť škodu žalovanej prípadnou zmenou strategického postupu konkurenčného dodávateľa získaním informácie, že žalovaná disponuje údajmi týkajúcimi sa ich obchodnej stratégie. Žalovaná konanie žalobcu posúdila ako porušenie povinnosti zachovávať mlčanlivosť o všetkých skutočnostiach, o ktorých sa dozvedel v súvislosti s plnením pracovných povinností.

Vzhľadom na dĺžku pracovného pôsobenia u žalovanej (od roku 2007), dohodnutý druh práce (obchodný zástupca), súd bol toho názoru, že žalobca bol oboznámený s tým, aká je hodnota informácií získaných z fungovania ONTRADE trhu, aké informácie smie v rámci plnenia svojich pracovných úloh sprístupňovať, uzatvorenie akých dohôd smie navrhovať alebo ponúkať, čo smie vyžadovať od zákazníkov a čo možno zákazníkom ponúkať a naopak, o čo sa pokúšať nesmie a aké informácie v rámci jeho pracovného pôsobenia je zakázané si vymieňať s konkurentmi a zákazníkmi, a o akých dohodách je zakázané jednať a ich uzatvárať. Za daných okolností súd prvej inštancie posúdil konanie žalobcu spočívajúce v sprístupnení informácií zhromaždených obchodnou činnosťou žalovanej a údajov o obchodných aktivitách klientov žalovanej konkurenčnej spoločnosti za závažné porušenie pracovnej disciplíny. Zdôraznil, že išlo o informácie strategického významu, a teda konanie žalobcu mohlo spôsobiť žalovanej škodu zmenou strategického postupu konkurenčného subjektu na získanie prevádzok žalovanej výhodnejšími podmienkami spolupráce - cenovými, platobnými alebo inými materiálnymi výhodami a súčasne vystavil žalovanú riziku postihu pre porušenie povinnosti v oblasti hospodárskej súťaže Protimonopolným úradom Slovenskej republiky. Z týchto dôvodov žalobu ako nedôvodnú zamietol.

O nároku na náhradu trov konania rozhodol v súlade s ustanovením § 255 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku účinného od 1. júla 2016 znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

3. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom sp. zn. 8CoPr/5/2018 z 21. januára 2019 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie. Výslovil, že žalobca nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania a žalovanému ich náhradu nepriznal.

4. V odôvodnení konštatoval, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci, ako aj správne právne vec posúdil. K uplatneným odvolacím námietkam v súvislosti s posúdením intenzity porušenia pracovných povinností odôvodňujúcim okamžité skončenie pracovného pomeru s poukazom na ustanovenia § 68 ods. 1, § 70 a § 81 Zákonníka práce uviedol, že v danom prípade osoba žalobcu - zamestnanca (jeho doterajší prístup k plneniu pracovných povinností), ako aj skutočnosť, či žalovanej v dôsledku jeho konania vznikla reálna škoda, ako kritérium pri hodnotení intenzity neznižuje v danom prípade intenzitu, resp. závažnosť porušenia pracovnej disciplíny. Podľa názoru odvolacieho súdu žalobcovi bola hodnota informácií získaných z fungovania ONTRADE trhu, spôsob ich sprístupňovania, obmedzenia nakladania s takto získanými informáciami, ako aj pravidlá poctivého súťaženia v uvedenom trhovom segmente a poznanie oprávnených záujmov zamestnávateľa dôkladne známa (aj vzhľadom na dĺžku jeho pracovného pôsobenia u žalovanej). Odvolací súd považoval za preukázané, že žalobca sa pravidelne zúčastňoval školení, tréningových aktivít a preskúšavania nadobudnutých znalostí z oblasti hospodárskej súťaže a súťažného práva, súčasťou ktorých boli aj pravidlá nakladania s obchodnými informáciami a citlivými údajmi o pôsobení jednotlivých subjektov na trhu. Rovnako zhodne so súdom prvej inštancie konštatoval, že žalobca bol oboznámený s tým, aké informácie smie v rámci plnenia svojich pracovných úloh sprístupňovať, uzatvorenie akých dohôd smie navrhovať alebo ponúkať, čo smie vyžadovať od zákazníkov a čo možno zákazníkom ponúkať a naopak, o čo sa pokúšať nesmie a aké informácie v rámci jeho pracovného pôsobenia je zakázané si vymieňať s konkurentmi a zákazníkmi a o akých dohodách je zakázané jednať a ich uzatvárať. Podľa názoru odvolacieho súdu kritérium osoby zamestnanca a funkcie, ktorú zastával sú okolnosťami, ktoré v kontexte s konaním žalobcu zvyšujú intenzitu porušenia pracovnej disciplíny. Zdôraznil, že obsah posudzovanej e-mailovej správy vyhodnotili zamestnanci žalovanej ako dôverný, ktorý jej mohol spôsobiť nemalú škodu, keďže konkurencia by na základe uvedených informácií sa vedela zariadiť inak. To, že v konaní nebolo preukázané, či žalovanej konaním žalobcu vznikla reálna ujma, bolo podľa názoru odvolacieho súdu bezpredmetné, nakoľko smerodajným bolo, že uvedené konanie bolo spôsobilé privodiť žalovanej ujmu. Za daných okolností konanie žalobcu, s prihliadnutím na jeho pôsobenie u žalovanej v pozícii obchodného zástupcu od roku 2007, považoval odvolací súd za závažné porušenie pracovných povinností, a to prinajmenšom na úrovni nedbanlivosti.

5. K odvolacej námietke týkajúcej sa nesplnenia hmotnoprávnej podmienky - prerokovania okamžitého skončenia pracovného pomeru so zástupcami zamestnancov odvolací súd konštatoval, že splnenie uvedenej podmienky bolo v konaní preukázané, a to listinnými dôkazmi, ako aj výpoveďami svedkov. Navyše ďalšie tvrdenie o nevedomosti dôvodu okamžitého skončenia pracovného pomeru žalobca nepreukázal a jeho tvrdenie nemá ani oporu vo vykonanom dokazovaní. Za nedôvodné považoval aj namietanie nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Zdôraznil, že súd prvej inštancie sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia nemožno preto považovať za ústavné nekonformné. Podotkol, že iba skutočnosť, že sa odvolateľ s právnym názorom súdu nestotožnil, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu, teda k porušeniu práva na spravodlivý proces (I. ÚS 188/06). Napadnuté rozhodnutie ako vecne správne potvrdil v súlade s ustanovením § 387 C. s. p.

O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p.

6. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca (ďalej len „dovolateľ“), ktorého prípustnosť vyvodzoval z ustanovení § 420 písm. f) C. s. p. a § 421 ods. 1 písm. a) C. s. p. V súvislosti s namietaným porušením práva na spravodlivý proces namietal svojvoľný postup súdov nižšej inštancie z dôvodu, že nerešpektovali ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu. Zároveň namietal, že odvolací súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v súvislosti s posúdením intenzity porušenia pracovnej disciplíny odôvodňujúcej okamžité skončenie pracovného pomeru, pričom poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo

„dovolačí súd“) sp. zn. 3Cdo/316/2009 z 5. augusta 2010, ktoré citoval. K hodnoteniu intenzity porušenia pracovnej disciplíny zároveň poukázal aj na rozhodnutie sp. zn. 3Cdo/71/2003. Následne argumentoval tým, že pri posúdení, či zamestnanec porušil pracovnú disciplínu menej závažne alebo závažne, zákon nevymedzuje, z akých hľadísk má súd vychádzať. V Zákonníku práce ani v ostatných pracovnoprávných predpisoch nie sú pojmy „menej závažné porušenie pracovnej disciplíny“, a „závažné porušenie pracovnej disciplíny“ definované, pričom od ich vymedzenia závisí možnosť a rozsah postihu zamestnanca za porušenie pracovnej disciplíny. Vymedzenie hypotézy právnej normy teda závisí v každom konkrétnom prípade od úvahy súdu. Súd tak môže pri skúmaní intenzity porušenia pracovnej disciplíny prihliadnuť na osobu zamestnanca, na funkciu, ktorú zastával, na jeho doterajší postoj pri plnení pracovných úloh, na čas a situáciu, za ktorej došlo k porušeniu pracovnej disciplíny, na mieru zavinenia zamestnanca, na spôsob a intenzitu porušenia konkrétnych povinností zamestnancom, na dôsledky porušenia pracovnej disciplíny pre zamestnávateľa, na to, či svojím konaním zamestnanec spôsobil zamestnávateľovi škodu, a pod. Zákon tu ponecháva súdu širokú možnosť uváženia, aby rozhodnutie o platnosti rozviazania pracovného pomeru okamžitým skončením alebo výpoveďou zodpovedalo tomu, či od zamestnávateľa možno spravodlivo žiadať, aby pracovný pomer zamestnanca u neho aj napriek tomu pokračoval. Dovolateľ nesúhlasil s názorom odvolacieho súdu, že „osoba žalobcu - zamestnanca ako kritérium pri hodnotení intenzity porušenia neznižuje v danom prípade intenzitu, resp. závažnosť porušenia pracovnej disciplíny“ (bod 17 odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu). Bol toho názoru, že pri hodnotení stupňa intenzity porušenia pracovnej disciplíny mal odvolací súd postupovať v súlade s ustálenou praxou súdov, a teda mal hodnotiť aj osobu žalobcu - zamestnanca, ktorý sa snažil svoju prácu vykonávať svedomito a riadne. Dodal, že konal v záujme zamestnávateľa, keďže mal snahu získať údaje o konkurencii; pričom za celé obdobie trvania pracovného pomeru bol hodnotený pozitívne. Rovnako nesúhlasil s názorom odvolacieho súdu, že „vzhlľadom na trvanie pracovného pomeru a funkciu, ktorú zastával musel žalobca vedieť a rozlíšiť, ktoré údaje sú považované za citlivé, ktoré informácie nesmie sprístupniť, aké informácie je zakázané ponúkať; uvedená okolnosť mala za následok zvýšenie intenzity porušenia pracovnej disciplíny“. V tejto súvislosti namietal, že uvedené informácie sa netýkali zverejnenia údajov o žalovanej. Išlo o informácie o konkurenčných firmách, a tak k poškodeniu žalovanej nemohlo dôjsť, pričom po uplynutí pomerne dlhého obdobia odkedy prebieha súdne konanie skutočne k žiadnej ujme ani nedošlo. Zároveň uviedol, že vzhlľadom na jeho doterajšie pracovné pôsobenie u žalovanej vyhodnotil tento dokument tak, že ak ho má používať na trhu pri ataku, pričom si bol vedomý, že tieto informácie vie kedykoľvek od prevádzkovateľov, majiteľov zariadení získať, konal tak, že za účelom získania údajov o konkurencii od bývalého kolegu ponúkol tento dokument ako protihodnotu za získaný dokument od neho. Odvolací súd nesprávne vyhodnotil túto okolnosť ako fakt, ktorý spôsobil posúdenie zvýšenej intenzity porušenia pracovnej disciplíny. Na záver dovolateľ namietal spôsob, akým došlo k prerokovaniu okamžitého skončenia pracovného pomeru so zástupcami zamestnancov. Trval na názore, že žalovaná nespĺnila túto hmotnoprávnu podmienku platnosti skončenia pracovného pomeru. Zdôraznil, že v rámci prerokovania skončenia pracovného pomeru nepostačuje iba žiadosť zamestnávateľa o prerokovanie okamžitého skončenia pracovného pomeru, ale bolo povinnosťou žalovanej odborovej organizácii k žiadosti pripojiť konkrétnu výpoveď prípadne návrh okamžitého skončenia pracovného pomeru s konkrétnym vymedzením dôvodu v súlade s ustanovením § 61 ods. 2 Zákonníka práce, čo podľa dovolateľa v danom prípade z listinných dôkazov nevyplýva. Na podporu svojho tvrdenia poukázal na judikát R 47/2007, z ktorého uvedený názor vyplýva. Navrhol zrušiť napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ako aj rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Uplatnil si nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

7. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu nesúhlasila s uplatnenými dovolacími dôvodmi. Uviedla, že žalobca v dovolaní neuviedol žiadne nové skutočnosti, ktoré by už neboli prejednávané súdmi nižšej inštancie. K namietanému porušeniu práva na spravodlivý proces zastávala názor, že súdy nižších inštancií vec riadne v súlade so zákonom prejednali, ako aj rozhodnutia náležite odôvodnili. Podotkla, že len nespokojnosť žalobcu s výsledkom konania neznamena, že mu bola odopretá možnosť konať pred súdom. K namietanému odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu poukázala na to, že súd pri hodnotení intenzity porušenia pracovnej disciplíny nie je obmedzovaný žiadnymi konkrétnymi hľadiskami, ale zohľadňuje iba špecifiká prejednáwanej veci. K tvrdenému nepreukázaniu splnenia hmotnoprávnej podmienky prerokovania okamžitého skončenia pracovného pomeru so zástupcami zamestnancov konštatovala, že uvedená podmienka bola zo strany zamestnávateľa riadne splnená a v

konaní bola preukázaná listinnými dôkazmi a výpoveďami svedkov. Výslovený právny názor odvolacieho súdu považovala za vecne správny a súladný s ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu. Navrhla dovolanie ako nedôvodné zamietnuť.

8. Najvyšší súd príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C. s. p.) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C. s. p.) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 C. s. p.) a či sú splnené podmienky podľa § 429 C. s. p. v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

9. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých civilný súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádia konania, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011) Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu (m. m. napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 324/2010, III. ÚS 550/2012).

10. Podľa § 419 C. s. p. proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 C. s. p. Ak teda zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním.

11. Podľa § 420 C. s. p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. Podľa § 431 C. s. p. dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

13. Podľa § 440 C. s. p. dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (tak, ako sú obsahovo vymedzené v podanom dovolaní).

14. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v ustanovení § 420 písm. f/ C. s. p. sú zásah súdu do práva na spravodlivý proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstata práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky a ich spravodlivé rozhodnutie (I. ÚS 26/94).

15. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov v tom - ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia znamená porušenie práva na spravodlivý

proces; jeho súčasťou je aj náležité odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 559/2018, III. ÚS 47/2019).

16. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (príloha oznámenia Federálneho ministerstva zahraničných vecí ČSFR č. 209/1992 Zb., ďalej len „Dohovor“). V zmysle uvedeného ustanovenia treba pod porušením práva na spravodlivý proces rozumieť nesprávny postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnoprávnemu rámcu, a tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti). Pri posudzovaní znemožnenia uskutočňovať strane jej patriace procesné práva, je nevyhnutné skúmať intenzitu zásahu do práva na spravodlivý proces a jednotlivé konkrétne porušenia procesných práv je potrebné hodnotiť v kontexte celého súdneho konania, v kontexte dopadu na ďalšie procesné postupy súdu a možnosti strany namietať alebo zvrátiť nesprávny postup súdu.

17. Preskúmaním dovolaním napádaného ho rozhodnutia, ako aj obsahu spisu dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľ neopodstatnene namietal nedostatočné a nenáležité odôvodnenie rozhodnutia. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami aj úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. V hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Argumentácia odvolacieho súdu je koherentná a jeho rozhodnutie konzistentné, logické a presvedčivé, premisy v ňom zvolené aj závery, ku ktorým na ich základe dospel, sú prijateľné pre právnickú aj laickú verejnosť. Odôvodnenie rozhodnutia zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia. Súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť aj všeobecnú interpretačnú presvedčivosť (§ 393 ods. 2 a § 220 ods. 2 C. s. p.).

18. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania úspešný, teda, aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva platí, že judikatúra síce nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia; ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija proti Španielsku z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani proti Španielsku z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, Higgins proti Francúzsku z 19. februára 1998).

19. Z ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu vyplýva, že prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci v zásade nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) C. s. p. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné, alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05). Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (I. ÚS 188/06).

20. V súvislosti s namietaným nesprávne zisteným skutkovým stavom, týkajúcim sa posúdenia (ne)splnenia hmotnoprávnej podmienky prerokovania skončenia pracovného pomeru so zástupcami zamestnancov, dovolací súd uvádza, že je viazaný zisteným skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 C. s. p.), čo znamená, že pred dovolacím súdom je dokazovanie v zásade vylúčené (okrem prípadného preukazovania včasnosti a prípustnosti dovolania, čo ale nie je tento prípad). Zo

skutkových okolností preskúmanej veci však vyplýva, že sudy nižších inštancií sa náležite vysporiadali aj s namietanou otázkou (ne)splnenia osobitnej hmotnoprávnej podmienky, týkajúcej sa prerokovania skončenia pracovného pomeru so zástupcami zamestnancov. Z vykonaného dokazovania, najmä z listinných dôkazov (v spise na č. l. 216) a zo svedeckých výpovedí zástupcov zamestnancov (O. H., J. L., Z. O.) vyplynulo, že 28. apríla 2014 zástupcovia odborovej organizácie žalovanej spolu s ďalšími dvoma členmi výboru prerokovali návrh žalovanej na okamžité skončenie pracovného pomeru so žalobcom pre závažné porušenie pracovnej disciplíny, ktorý bol súčasťou žiadosti o prerokovanie (bod 42 odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie). V odvolacom konaní žalobca nespochybnil záver súdu prvej inštancie týkajúci sa porušenia pracovnej disciplíny. Nesúhlasil s posúdením jej intenzity, pričom k namietanému neplatnému skončeniu pracovného pomeru len poznamenal, že ďalším dôvodom namietanej neplatnosti je aj nesplnenie hmotnoprávnej podmienky týkajúcej sa prerokovania návrhu na skončenie pracovného pomeru so zástupcami zamestnancov. Odvolací súd pri vysporiadaní sa s uplatnenou odvolacou námietkou konštatoval, že splnenie tejto podmienky bolo v spore preukázané. Tvrdenie žalobcu v odvolaní, že „odborová organizácia iba formálne prerokovala predloženú žiadosť bez toho, aby bola bližšie upovedomená, čo bolo dôvodom okamžitého skončenia pracovného pomeru“ odvolací súd vyhodnotil ako tvrdenie, ktorým žalobca sám prisvedčil, že odborová organizácia žiadosť o skončenie pracovného pomeru prerokovala (bod 19 odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu).

21. Zákonník práce v ustanovení § 74 upravuje spolupôsobenie zamestnancov pri skončení pracovného pomeru, čo je výrazným prejavom pracovnoprávnej ochrany zamestnancov. Prerokovanie výpovede a okamžitého skončenia pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa v právnej forme predchádzajúceho prerokovania so zástupcami zamestnancov je hmotnoprávnou podmienkou ich platnosti. Podľa ustanovenia § 237 ods. 1 Zákonníka práce sa za prerokovanie považuje výmena názorov a dialóg medzi zástupcami zamestnancov a zamestnávateľom. Formu prerokovania však predmetné ustanovenie neupravuje, preto je prípustné využiť akúkoľvek formu (písomnú alebo osobnú), ktorá nevzbudí pochybnosť o tom, že k prerokovaniu došlo. V preskúmanej veci záver súdov nižších inštancií o splnení podmienky prerokovania skončenia pracovného pomeru s odborovou organizáciou žalovanej bol správny, preukázaný vykonanými dôkazmi, vyhodnotenými v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov vyplývajúcou z ustanovenia § 191 C. s. p. Dovolací súd preto konštatuje, že namietané tvrdenie dovolateľa o formálnom prerokovaní žiadosti bez oboznámenia s dôvodom skončenia pracovného pomeru nemožno považovať v zmysle namietaného porušenia práva na spravodlivý proces za relevantné.

22. Nie je porušením práva na spravodlivý proces iné hodnotenie vykonaných dôkazov, skutkových tvrdení účastníkov, ako aj iný právny názor súdu na dôvodnosť podaného nároku, resp. uplatnených námietok. Právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom účastníka, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania, vrátane ich dôvodov a námietok (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010). Uplatnený dovolací dôvod v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) C. s. p. nebol dôvodný, preto dovolanie nie je prípustné a ani dôvodné.

23. Podľa § 421 C. s. p. je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

24. Podľa § 432 C. s. p. dovolanie prípustné podľa § 421 C. s. p. možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

25. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) C. s. p. má určujúci význam vymedzenie právnej otázky, pri riešení sa ktorej odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (R 83/2018).

26. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 C. s. p. môže byť len otázka právna (nie skutková). Môže

ísť tak o otázku hmotnoprávnu, ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Na to, aby na základe dovolania podaného podľa uvedeného ustanovenia mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 C. s. p.), musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti (vecnej prejednávateľnosti) dovolania, zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 C. s. p. (4Cdo/64/2018). K posúdeniu dôvodnosti dovolania a teda vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení), môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania. Dovolací súd je viazaný iba vymedzením dovolacieho dôvodu a právnou otázkou, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré považuje dovolateľ za nesprávne, nie však už určením, pod ktorý prípad prípustnosti riešenia (§ 421) táto otázka spadá. Takéto riešenie významovo nespadá pod vymedzenie dovolacieho dôvodu (§ 432 ods. 2 C. s. p.). Výpočet dôvodov uvedených v § 421 ods. 1 C. s. p. je taxatívny. Všetky dôvody prípustnosti dovolania, ktoré nie sú vymenované v tomto ustanovení, sa vzťahujú výlučne na právnú otázku, riešenie ktorej viedlo k právnym záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu. Táto otázka má byť vymedzená tak, aby odpoveď na ňu priniesla vyriešenie právneho problému, a zároveň aby jej právne posúdenie odvolacím súdom prinieslo všeobecné riešenie tej istej typovej právnej situácie.

27. Ustálená rozhodovacia prax odvolacieho súdu je vytváraná najvyššími súdnymi autoritami, ktorú vyjadrujú predovšetkým rozhodnutia a stanoviská najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Rozhodovanie v súlade s ustálenou súdnou praxou je naplnením spravodlivého procesu, princípov rovnosti strán, právnej istoty a legitímneho očakávania strán (čl. 2 ods.1 a 2 a čl. 3 Základných princípov C. s. p.). Do tohto pojmu však možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané nepublikované rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali (3Cdo/6/2017, 3Cdo/158/2017, 4Cdo/95/2017, 5Cdo/87/2017, 6Cdo/21/2017, 6Cdo/129/2017).

28. Do ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletinu Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I., II. a IV. vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986 (R 71/2018).

29. Viazanosť odvolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 C. s. p.) má kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom vymedzenej právnej otázky a že sa jedná o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie. Procesnou povinnosťou dovolateľa je teda vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a vymedziť dovolací dôvod.

30. Dovolací súd v rámci dovolacieho prieskumu prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 421 CSP dospel k záveru, že dovolateľ zákonným spôsobom nevymedzil právnú otázku pri riešení, ktorej sa mal odvolací súd odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu o (ne)dôvodnosti namietaného okamžitého skončenia pracovného pomeru. Z obsahu dovolania je nepochybné, že dovolateľ nerozporoval, že k porušeniu pracovnej disciplíny z jeho strany došlo, nesúhlasil však len so záverom súdov, že sa jednalo o závažné porušenie pracovnej disciplíny. Zhodnotenie skutkových tvrdení strán sporu v rámci vykonaného dokazovania súdmi, nie podľa názoru dovolateľa nemožno považovať za vymedzenie dovolacieho dôvodu v súlade s náležitosťami vyplývajúcimi z ustanovení § 432 až § 435 C. s. p., lebo dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ani na prehodnotenie vykonaných dôkazov. Sama polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu niektorého problému, významovo nezodpovedajú kritériu vymedzenia dovolacieho dôvodu v

zmysle § 432 C. s. p.

31. S ohľadom na vyššie uvedené dovolací súd dovolanie odmietol v súlade s ustanovením § 447 písm. c) C. s. p. vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) C. s. p., lebo smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, a vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa ustanovenia § 421 ods.1 písm. a) C. s. p. dovolanie odmietol v súlade s ustanovením § 447 písm. f) C. s. p. z dôvodu náležitého nevymedzenia dovolacieho dôvodu spôsobom uvedeným v § 431 až § 435.

32. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol v súlade s ustanovením § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a zásadou úspechu žalovanej v odvolacom konaní (§ 255 ods. 1 C. s. p.), ktorej priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcov. O výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

33. Rozhodnutie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok